

have det øverste Tilsyn med Kirken, at de ville kunne finde, hvor Skylden er, og de, som vide, at de ikke have Retten paa deres Side, ville have Betænkelse ved at fremkalde en saadan Underjøgelse. Naar man paa den anden Side maa erkende, at der kan være Misbrug tilstede, synes det dog at være det Naturligste af Verden, at man ikke betager Bedkommende Ret til at faa saadanne Forhold prøvede og i det Mindste faae det bragt dertil, at saadan Udseendelse ikke umiddelbart derefter fortsættes, hvilket jo ellers kan ske. Hvorledes jeg nu end saa paa Sagen, maa jeg sige, at selv efter den ærede Ordførers Udtalelse forekommer det mig besynderligt, især naar der fra Ministerens Side lægges Vægt paa, at en saadan i og for sig naturlig Bestemmelse ikke fattes i Loven, om man ikke vil gaa ind derpaa. Hvad Spørgsmaalet under Nr. 12 angaar, da blev jeg ved Ting i andre Meininger forhindret fra at høre den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgfreds (Høyer Møller). Jeg tvivler imidlertid om, at den Omstændighed, at jeg havde hørt ham, vilde have havt den Virkning, den ærede Ordfører mente; jeg har i den Henseende selv en saa bestemt Overbevisning, at jeg ikke med al Agtelse for, hvad der kan være fremkommet fra det ærede Medlem, vil tro, at det skulde have kunnet faae nogen overveiende Indflydelse paa mig. Det staar for mig utvilsomt klart, at en saadan Bestemmelses Optagelse som den, der nu findes i Slutningen af § 5, i Forbindelse med selve Udtrykket og Betegnelsen i den umiddelbart foregaaende Paragraph, idet der af Valgmenighedsloven er optaget Ordene om disse ti Familiefædre, Søner eller andre Personer med Husstand, som ønske, at den Præst, til hvem de have sluttet sig, skal holde Gudstjeneste for dem i deres Sognekirke — en saadan Bestemmelses Optagelse i denne Lov, siger jeg, vil foregribe den Afgjørelse, som har fundet Sted med Hensyn til Valgmenighedsloven. Det er umuligt andet, end at en saadan Bestemmelses Optagelse i Loven og Sanctionering af Kongen vil være en bestemt Foregriber af Spørgsmaal, om hvis endelige Afgjørelse her ikke skal tales; men jeg maa bestemt fordrø, at man under Forhand-

lingen af den hele Stilling, som vil fremkomme, hverken direkte eller indirekte foregriber Valgmenighedsloven ved nogen anden Lovbestemmelse. Jeg vil ikke kunne gaa ind paa en Lov, som indeholder en saadan Bestemmelse. Naar jeg før har misforstaaet den ærede Ordfører, som om han, uagtet en saadan Bestemmelse ikke maatte findes, dog alligevel for sit Bedkommende vilde gaa ind paa Loven, da er det mig kjært, at dette ikke er Tilfældet. Jeg maa paasta, at det ærede Medlems Udtalelse derover vare af den Betskaffenhed, at en Minister meget let maatte ledes til at faae den Opsatielse, at han idetmindste der var tilbøielig til at slutte sig til de Medlemmer, som bleve nævnte. Naar en Forhandling har fundet Sted mellem en Minister, som i det Hele taget har stillet sig saaledes ligeoverfor et privat Lovforslag, som jeg har gjort, og jeg dernæst i selve Udvalget har udtalt mig saa bestemt og udførligt derom, saa forekommer det mig, at man uden at være pretentios, nok kunde vente, at der blev taget lidt mere Hensyn dertil, og det maatte haade i Betænkningen selv og under alle Omstændigheder i Udtalelse fra den ærede Ordførers Side. Jeg tror ikke, at min Besvarelse var holdt i en anden Tone end den, der maatte være den naturlige, naar man ligeoverfor sin Stilling til denne Lov og Udtalelserne i Udvalget mødte en saadan Fremstilling med Hensyn til dette Hovedpunkt, idet der blev sagt, at naar Ministeren ikke vilde gaa ind paa Loven, maatte man vente til bedre Tider; det forekommer mig, at i alt Fald ved denne Lov og ligeoverfor Ministerens Stilling til denne Lov var der ikke nogen naturlig Anledning til at appellere til bedre Tider.

Ordføreren: Hvad der er foregaaet i Udvalget, skal jeg ikke komme ind paa; thi jeg frygter, det vilde fremkalde lignende Misforstaaelser som dem, der ere tilstede med Hensyn til, hvad der er foregaaet her i Salen, men hvad dette angaar, skal jeg sige, at Tidenden vil vise, at den ærede Minister har fuldstændig misforstaaet mine Utringer saaledes, som de faldt, da jeg første Gang havde Ordet. Jeg har ikke ytret Noget om,